

Bacon

eva_black

I.

Elmenekültem.
Minden elől, ami taszít és minden elől, amit kívánok.

Szalonnát pirítok.
Füstölgő, ropogós csíkokat halmozok a tányérra.

A szalonnasütéssel úgy állok, mint a legtöbb élvezettel kecsgettő dologgal. Nehezemre esik nekilátni, aztán amikor végre-valahára a serpenyőn forgatom az illatozó, piruló szeleteket, annyira magával ragad az élvhajász tevékenység, hogy csak akkor bírok leállni, amikor már túlzásba vittem.

Előttem egy dzsengaszerűen felépített, ropogós, aranybarna szalonnatorony. A kés helyén a pisztolyom hever.

Nem emlékszem, mikor használtam utoljára, és arra sem, hány töltény lapul még a tárban. Belekortyolok a kávéba, túl forró, megégeti a nyelvem.

Ez a nap is kurva jól kezdődik.

Hanyagul leemelem a legfelső szalonnaszeletet, és beleharapok. Megroppan a fogam alatt, a szám sarkából kicsordul a zsír.

Jobban vagyok.

Felemelem a pisztolyt, és meghúzom a ravaszt.
Üres kattanás.
Még kétszer ugyanez.
Még élek.
Elavult, ósdi vacak.
A kávéért nyúlok, hogy forróságával megkínózzam magam.
Undorító, langyos.

II.

A sziklák óriási tüskékként merednek az ólomszínű ég felé.

A tenger háborog. Az ablakon beáramló hideg szélből lila a szám, ujjaim zsibbadtan hevernek a kormányon.

Ez a kacskaringós, dimbes-dombos út sehova sem vezet.
Beleveszek az ismeretlenségbe.

Rátaposok a gázra, hajamat összekuszálja, szemembe csapja a szél. Látnivaló errefelé nincsen.

Száguldok.

Útközöm.

Dühít, hogy valami mindig megállít.

A motorháztetőre zuhan egy súlyos test, a karosszéria nagyot roppan, a szélvédő megrecsen, beverem a fejem.

Kiszállok. Az úton egy rénszarvas hever. A nyaka kitekeredett, érdes nyelve kilóg, oldalán a fehér prém vörös, légzése lassú, egyenletes; barna, csillogó szemében üresség, pont olyan, amilyenre már magam is régóta vágyom.

Csendesen, nyugodtan nézzük egymást.

Aztán felkapok egy követ, és agyonütöm.

III.

Ma lemegy a nap, és hónapokra ellep a sötétség.
Elhányom a havat a ház elől, aztán elszívok egy cigit.

Szerettem volna érintetlenül hagyni a házamat elszigetelő, ablakokat és ajtókat légmentesen lezáró többméteres hórétteget, egyéb dolog híján viszont ráfanyalodtam a lapátolásra, amibe aztán annyira belefeledkeztem, hogy képtelen voltam abbahagyni. Az összes deszkáról, ajtófélfáról, ablakkeretről lekapartam a ráfagyott, jeges havat.

Izzadok.

A homlokomon kitüremkedik, és lüktetni kezd egy vastag ér.

A lapátra támaszkodva nézem a meztelenre vetkőztetett házat.

Roszul vagyok a látványtól.

IV.

A tévéből hangtalanul visít a sok barom.

Felkapom a whiskys üveget, és legurítom a maradék italt. Már a whisky sem segít, csak megszokásból iszom. Tompán, bódultan elterülök a kanapén, és a mennyezetet bámulom. Elszámolok egytől ezerig, aztán vissza. A tízezres számsornak kezdek neki, mikor valaki dörömbölni kezd az ajtón.

Rajtam kívül csak néhányan élnek itt.

Egyikőjünkkel sem barátkozom.

Az ellenségeim.

Mi a francnak háborgatnak?

Lassan föltápászkodok, kihugyozom magam, aztán a tonhalkonzervek mögül kihalászok egy üveg whiskyt.

A dörömbölés csak nem hagy alább. Nem izgat. Lehuppanok, whiskyt nyitok.

V.

9 999.

Szűnni nem akaró ajtózörgetés.

Picsába! Ingerülten felállok, és ajtót nyitok.

Egy bördzsekis, húsos gyerek.

Valakit keres.

Az nem én vagyok.

Becsapom az ajtót, és iszom egy kis vizet.

Visszamegyek, ajtót nyitok. Érzem, ahogy a fiú pupilláinak mocsarába süllyedek. Vacog. Nem helyi, a hófedte kunyhókból nincs menekvés.

Jó, gyere be.

Leül, idegesen körbenéz.

Mit akarsz?

Állandóan egy női nevet ismételget.

Nem érdekel, mit beszél, de ihat velem whiskyt, ha akar.

A maradék kávéból a whiskybe lötytintek egy keveset. Belekortyol, megnyugszik. Örülök, hogy befogta, és csendben maradt. Régóta nem örültem már semminek.

Iszogatunk. A tévé váltakozó, néma rémképei vészjelzőként villognak a sötét szobában.

Kiürül az üveg.

VI.

Alszik. Előrebukott fejjel, kezében pohárral.

Az őrjítő képek hirtelen egy fekete lyukba szívódnak fel; határozatlan ideig tartó áramszünet következik.

Hátradőlök. A fekete képernyőről torz arcom bámul vissza rám.

Felállok, az ajtóhoz megyek, belerúgok, hogy kinyíljon.

Térdig a hóban, a nedves trikót testemre simítja a jeges szél, rágyújtok.

A hó újra elszigeteli a házat, soha nem adja fel. Hajamba, trikómba beleolvadnak a pelyhek.

VII.

Verejtékben úszva nyúlok be a következő üveg whiskyért.

Érzékien a számhoz tapad, nagyokat nyelek.

A kanapén egy árnyék. Az ablakon át látom, ahogy a hó nemsokára mindkettőnket eltemet.

Kinyitom a hűtőt, és bekapok egy szelet szalonnát.

Whiskyt iszom, ásítok.

A szabályosan lélegző, alvó testre szegezem a pisztolyt, célzok, úgy teszek, mintha meghúznám a ravaszt.

Puff!

VIII.

Az izzadság testemre fagy.

Előhúszom az ágyam alatt heverő kopott bőröndöt, és kihalászok egy hawaii mintás férfiinget.

Nem emlékszem, mikor cseréltem utoljára ruhát, ezért most, bár az ing gyűrött és bűdös, úgy érzem, kiöltöztem.

Nyújtózom egyet.

IX.

A kanapén fekszem. A házat vastag hótakaró zárja el a külvilágtól, rám nehezedik.

Megteríték. Kirakok mindent, amim van. A vendég megérdemli.

A lakoma készen áll: egy tál hideg szalonna, whisky és a fegyverem.

Számolok.

Ötezerig és vissza.

Ha nem ébred föl, míg újra a nullához érek, lelövöm.

A gerinctelen kis nulla a számok közé fészkelte magát, miközben ő maga semmit sem jelent.

Egy hulla.

X.

10.

Felébred.

Szemgolyói lilán, tébolyodottan kóvályognak, mire rám talál.

Sután megismétli a nő nevét. Igyál inkább, nyújtom neki oda az üveget. Míg a whisky lecsorog a torkán, megforgatom az asztal közepén fekvő pisztolyt.

A rulettasztalnál állva várom a nyerőszámom.

Mindig hidegen hagyott, ha nyertem, és az is, ha nem.

Azóta nem sok változott.

A pisztoly csöve rá mutat.

A nő felől kérdez, megvonom a vállam. Meghúzza az üveget, húsos kezével megmarkolja a pisztolyt, lassan emeli, miközben holdkórosan engem figyel. Kiélvezve minden pillanatát a pokoli játéknak, a halántékához nyomja az ezüst pisztolycsövet.

A zár üresen kattán.

A pisztolyt visszateszi az asztalra, pörget. A fém finoman súrolja az asztallapot. Hirtelen felkapja a pörgő fegyvert, és rám lő.

Ez nem jött össze, haver.

Élesre reszelt fogai, bűzös lehelete, a hajszálerek pókhálója szeme fehérjében sunyi bambaság mögé rejtett nyers brutalitást tárnak elém.

Felkapja a whiskys üveget, és mohón magába dönt egy adagot.

A whisky arcába, kabátjára, a földre csurog.

Mocskos kezével forgat, megragadja a pisztolyt, befalja a csövet, lő.

Katt.

Eszelősen felkacag. A whiskyízű nyál a szám szélére fröccsen. Agyamba vér tódul, és elmossa az utolsó épelméjű gondolatot, amelyhez mostanáig annyira ragaszkodtam.

Hosszan a vadállat szemébe nézek, majd a hasára ugrok, leteperem, és megmarkolom a kezében szorongatott fegyvert. Hozzám képest óriás, de én fürgébb, mozgékonyabb, ravaszabb vagyok. Mohó mancsaival a lábam közé kap, hegyes fogaival a mellemet harapja, merev péniszét combomon érzem.

A pisztoly üresen kattog a kezében.

Érzékien mozgatni kezdem a csípőmet, és undorító testéhez dörzsölöm magam.

A szorítás enyhül, kikapom kezéből a fegyvert, homlokához nyomom a csövet, és szétloccsantom az agyát.

XI.

Ragacsos vértócsában ébredek.

A szám sarkába száradt nyálban az állat vérét érzem.

Órákig, napokig, hetekig, tán hónapokig feküdtem bordó selyemmel bélelt koporsómban. Álom nélküli, édesded, felemésztő tudattalanság.

Az egyetlen kábítószer, ami még hatással van rám.

Ritkán jutok hozzá.

Kiélvezve az ébredés testemet beborító, majd felfedő hullámain, még sokáig kábultan, ernyedten fekszem a kövér férfi hasán.

XII.

Felülök.

Szétfröccsent agymaradékok, üregéből földre gurult szemgolyó.

Engem néz.

Szépen sorjában, jóízűen bekebelezem a szalonnacsíkokat. Sós, ropogós, zsíros kis csafatok. Leöblítem whiskyvel, felállok, és a hálószobába megyek. Kihúdom az ágy alól a bőröndömet, és előkeresem a napszemüvegem. Igazán stílusos darab. Örülök, hogy akad majd egy kis dolgom, míg kitavasodik.

Régóta nem örültem már semminek.